ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଶ୍ରୀ ଭାଗୱାନ ଦାସଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶିମଲା ରାଣୀ

ମାର୍ଚ୍ଚ 27, 1995

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ବି.ଏଲ. ହଂସାରିୟା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ) ନିୟମ, 1965 : ନିୟମ 13 - ବୁଥ୍ ଆବଣ୍ଟନ - ରାଜିନାମା - ଆବଣ୍ଟନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅର୍ଥରାଶି ପ୍ରଦାନ - ବଳକା ରାଶି 7% ହାରରେ ସୁଧ ସହିତ କିସ୍ତିରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ - କିସ୍ତିରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ - ମାହାଲ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଜୋରିମାନା ଲଗାଇବାର କ୍ଷମତା - 10% ଜୋରିମାନା ଏବଂ 7% ସୁଧ ଆଦାୟ - ବୈଧ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା - ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ବିକାଶ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1964ର ଧାରା 10 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀ-ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏକ ବୁଥ ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିଲା । ରାଜିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ସେ ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ଭାଗ ଅର୍ଥାତ 29,125 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିବାବେଳେ ଅବଶିଷ୍ଟ 87,373 ଟଙ୍କା ବାର୍ଷିକ 7 ପ୍ରତିଶତ ସୁଧ ସହିତ କିସ୍ତିରେ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଥିଲା । ଯେହେତୁ କିସ୍ତି ପଇଠ କରିବାରେ ଖିଲାପ ହୋଇଛି, ଆବେଦନକାରୀ-ରାଜ୍ୟ ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ) ନିୟମ, 1965 ର ନିୟମ 13 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିକଳ୍ପକୁ ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ବିକାଶ ଏବଂ ନିୟାମକ) ଅଧିନିୟମ, 1964 ର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସୁଧ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ସମେତ 1,63,456 ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନୋଟିସକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ସମୟ ସମୟରେ ଜମା ହୋଇଥିବା 75,000 ଟଙ୍କା ରାଶି ସମାୟୋଜନ କରିବାକୁ ଏବଂ ବଳକା 26,000 ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲା ।

ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନୀତିଗତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଳମ୍ବ ଦେୟ ଉପରେ 10% ଜୋରିମାନା ଏବଂ ବିଳମ୍ବିତ ଦେୟ ଉପରେ 7% ସୁଧ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିଲା : ଏବଂ ଯେହେତୁ ଉତ୍ତରଦାତା-ଆବଣ୍ଟନକାରୀ ଏଥିରେ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସୁଧ ଆକାରରେ 17% ସୁଧ ଆଦାୟ କରିବା ଅର୍ଥ ଜୋରିମାନା ଦେବା ସହ ସମାନ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏହା ପୋଷଣୀୟ କାରଣ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସର୍ବାଧିକ 10% ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୋରିମାନା ଆଦାୟ କରିବାର କ୍ଷମତା ରହିଛି ।

ରାଜ୍ୟର ଆବେଦନ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ :

1. ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ବିକାଶ ଓ ନିୟାମକ) ଅଧିନିୟମ, 1964 ଏବଂ ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ) ନିୟମ, 1965 ସହିତ ପଠିତ ଯୋଗାଯୋଗ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ରାଶି ହ୍ରାସ କରିବାକୁ

ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଶ୍ରୀମତୀ ଶିମଲା ରାଣୀ

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ କ୍ରେତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନଥିଲେ ।

2. 1964 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ, ଯେତେବେଳେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବା ଖିଲାପ ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ପୁନଃପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ କିଛି ପରିଣାମ ଦେଖାଯାଏ । ଏହାର ଏକ ପରିଣାମ ହେଉଛି ପୂର୍ବରୁ ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶିକୁ ଜବତ କରିବା । ସେହି କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସମୟରେ, ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଋଣ ଖିଲାପକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମା କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ଅର୍ଥର 10% ଜବତ ହେବ । ଉକ୍ତ ସର୍ତ୍ତଟି ବାସ୍ତବ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଧାରା 10 ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିକଳ୍ପକୁ ବ୍ୟବହାର କରିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନେ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 13 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିକଳ୍ପକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ ଯାହା ମାହାଲ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସେଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁଯାୟୀ ଖିଲାପ ପାଇଁ ଜୋରିମାନା ଲାଗୁ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଏହି ସପକ୍ଷରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପରିସରକୁ ଭୁଲ ଭାବରେ ବୁଝିଥିଲେ । 17% ସୁଧ ହାର ନୁହେଁ । କିସ୍ତି ପରିଶୋଧ ନକରିବା ପାଇଁ ଏହା 10% ଜୋରିମାନା ଏବଂ ଚୁକ୍ତିନାମା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ 7% ସୁଧ, ଯାହା ମିଳିତ ଭାବେ 17% ହୋଇଯାଏ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 4272/1995 ।

ସି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 2950/1994 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ତା 26.4.94 ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ସରୂପ ସିଂ ଏବଂ ସତୀଶ ଭିଗ୍ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହରଦୀପ ସିଂହ, ଏନ୍.ଏମ୍. ପୋପଲି ଏବଂ ଆର୍.ସି. କୌଶିକ । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଆବେଦନ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ତା 26.4.1994 ରିଖରେ C.W.P. ସଂଖ୍ୟା 2950/94 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆୟୋଜିତ ଏକ ନିଲାମୀରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ, ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ, 1,16,000 ଟଙ୍କାର ସର୍ବାଧିକ ନିଲାମ ପାଇଥିଲେ । ସେ ନଭେମ୍ବର 24, 1981 ରେ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଫେଜ୍ I, ଅର୍ବାନ୍ ଇଷ୍ଟେଟ୍, ସାହିବଜାଦା, ଅଜିତ ସିଂ ନଗର (ମୋହାଲି) ରେ ଅବସ୍ଥିତ ବୁଥ୍ ସଂଖ୍ୟା 28 ର ଆବଣ୍ଟନ ପାଇଥିଲେ । ସେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ 29,125 ଟଙ୍କା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ବଳକା 87,373 ଟଙ୍କା ବାର୍ଷିକ 7% ସୁଧ ସହିତ କିସ୍ତିରେ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ, 1993 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 25 ତାରିଖରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କିସ୍ତି ପଇଠ କରିବାରେ ଖିଲାପ କରିଥିଲେ । ଏଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସୁଧ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ସହିତ ବକେୟା ରାଶି ଥିଲା 1,63,456 ଟଙ୍କା । ଡିସେମ୍ବର 1, 1993 ରେ ତାଙ୍କ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତା ଦାୟିତ୍ୱ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦେୟ ପାଇଁ 20 ଦିନର ସମୟ ମାଗିଥିଲେ ଏବଂ ସୁଧ ଏବଂ ଜୋରିମାନା ହାର ହ୍ରାସ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ

କରିଥିଲେ । ତଥାପି ସେ ମୂଳ ରାଶି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ବିଜ୍ଞପ୍ତିକୁ ଆପତ୍ତି କରି ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିଜସ୍ୱ ବିଚାର କ୍ଷମତା ଥିବା ଦର୍ଶାଇ, ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ସମୟ ସମୟରେ ଜମା କରାଯାଇଥିବା 75,000 ଟଙ୍କାର ରାଶିକୁ ସମଯୋଜନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବାକି 26,000 ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ସେହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ସ୍ଥାନ ବିକ୍ରୟ) ନିୟମ, 1965 ର ନିୟମ 13 ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜାବ ସହରାଞ୍ଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି (ବିକାଶ ଏବଂ ନିୟାମକ) ଅଧିନିୟମ, 1964 ଅନୁଯାୟୀ, ମାହାଲ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବାର କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ଏହିପରି ପଢାଯାଏ :

"13. ଖିଲାପ ମାମଲାରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ

(ଧାରା 23 (3) (a) ଏବଂ 3 (2) । ଯଦି କୌଣସି କିସ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଇଠ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ମାସର ପରବର୍ତ୍ତୀ ମାସର 10 ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ପଇଠ କରାଯାଇନଥାଏ, ତେବେ ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରାଯିବ, ଯେଉଁଥିରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ କିସ୍ତି ପଇଠ କରିବା ପାଇଁ କୁହାଯିବ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ମାହାଲ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପରିମାଣରୁ ଅଧିକ ଅର୍ଥ ଜୋରିମାନା ଆକାରରେ ପଇଠ କରାଯିବ । ଯଦି ଉକ୍ତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ମାହାଲ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିବା ଏପରି ବର୍ଦ୍ଧିତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥାଏ, ଯେଉଁ ତାରିଖରେ କିସ୍ତି ମୂଳତଃ ବକେୟା ଥିଲା, ସେହି ତାରିଖ ଠାରୁ ମୋଟ ତିନି ମାସରୁ ଅଧିକ ହୋଇନଥିବ, ତେବେ ମାହାଲ ଅଧିକାରୀ ଜମି ରାଜସ୍ୱର ବକେୟା ଭାବରେ ତାହା ଆଦାୟ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇପାରନ୍ତି ।"

ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିଳମ୍ବ ଦେୟ ଉପରେ 10 ପ୍ରତିଶତ ଜୋରିମାନା ଏବଂ 7 ପ୍ରତିଶତ ସୁଧ ଲାଗୁ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ଥିତି ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ ନିୟମର ସ୍ଥିତି ସହିତ ସହମତ ହୋଇ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମାମଲା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ । ଆମେ ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିରେ ଦୃଢତା ପାଉଛୁ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ସର୍ବାଧିକ 10% ଜୋରିମାନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିବେଚନା ଅଧିକାର ଅଛି । ସେମାନଙ୍କର 10 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଲାଗୁ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ଏବଂ ସୁଧ ଆକାରରେ 17 ପ୍ରତିଶତ ଲାଗୁ କରିବା ଏକ ଦଣ୍ଡ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିବାଦରେ ଆମେ କୌଣସି ଦୃଢତା ପାଉନାହୁଁ ।

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି, କରାଯାଇଥିବା ଖିଲାପ ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପୁନଃ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ, କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିଣାମ ଆସିବାର ଥିଲା । ଏହାର ଏକ ପରିଣାମ ହେଉଛି ପୂର୍ବରୁ ଜମା ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ଜବତ କରିବା । ସେହି କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସମୟରେ, ଖିଲାପକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମା କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ଅର୍ଥର 10 ପ୍ରତିଶତ ଜବତ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ସର୍ତ୍ତଟି

ବାସ୍ତବ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ଅନୁପଯୁକ୍ତ । ଏହି ମାମଲାରେ, ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 10 ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିକଳ୍ପକୁ ବ୍ୟବହାର କରିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନେ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 13 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିକଳ୍ପର ଉପଯୋଗ କରିଥିଲେ । ଯେପରି ଦେଖାଯାଏ, ନିୟମ 13 ମାହାଲ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିବା ଖିଲାପ ପାଇଁ ଜୋରିମାନା ଲାଗୁ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ନୀତିଗତ ବିଷୟ ଭାବରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ବିଳମ୍ବିତ ଦେୟ ଉପରେ 10% ଜରିମାନା ଏବଂ 7% ସୁଧ ଭାବରେ ଆଦାୟ କରାଯିବ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ କହିଲେ, ମୋଟ ଦେୟ ପରିମାଣ 17% ହେବ । ଉତ୍ତରଦାତା ଏହି ସପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପରିସରକୁ ଭୁଲ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥିଲେ । 17% ସୁଧ ହାର ନୁହେଁ । କିସ୍ତି ପଇଠ ନକରିବା ପାଇଁ ଏହା 10 ପ୍ରତିଶତ ଜୋରିମାନା ଏବଂ ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ 7 ପ୍ରତିଶତ ସୁଧ ଯାହା ମିଳିତ ଭାବେ 17 ପ୍ରତିଶତ ହୋଇଯାଏ ।

ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମ ସହିତ ପଠିତ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ରାଶି ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ କ୍ରେତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଚୁକ୍ତିଭିତ୍ତିକ ସମ୍ପର୍କରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନଥିଲେ ।

ତଦନୁସାରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଏକକାଳୀନ କିମ୍ବା କିସ୍ତିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଶି ପଇଠ କରିବା ପାଇଁ ତିନି ମାସର ସମୟ ମାଗିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଖିଲାପ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଉପଲବ୍ଧ ଉପଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ଯାହା ପୁନର୍ବାର ଆପତ୍ତିଯୋଗ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ.   ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ରଶ୍ମିତା ମୁର୍ମୁ ,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ , କଟକ ।